

Vots, no. Diners, sí

«Només ens en sortirem si les nostres decisions qüestionen, afecten i condicionen, de forma directa, la seva economia»

Cap dels quatre projectes d'Estatut d'Autonomia aprovats pel poble de Catalunya, o bé pels seus representants, no ha estat mai respectat per Espanya. Així va ser el 1919 amb el text aprovat per l'Assemblea de la Mancomunitat. I amb l'Estatut de Núria, que tenia el suport del 99% dels vots emesos, el 1931. I amb l'Estatut de Sau, el 1979, preparat per diputats i senadors catalans a Madrid. I amb el del 2006, que al Parlament havia rebut 120 vots favorables i només 15 en contra. El fanatisme radical de l'espanyolisme polític n'escapçà el contingut a les corts espanyoles i el tribunal constitucional va fer-hi la resta, fins i tot després d'haver estat aprovat en referèndum. El vot dels catalans, doncs, no val res a l'hora de decidir el nostre estatus jurídic-polític. Però tampoc no serveix per a decidir qui és diputat o senador a Madrid, ni europarlamentari a Brussel·les i Estrasburg, ni per determinar quina persona presideix la Generalitat, tant se val el que la gent voti.

El diputat i el senador més votats han estat suspesos d'aquesta condició institucional i representativa guanyada netament a les urnes i han deixat de ser, doncs, diputat i senador, com altres tres escollits catalans també. I el que ha tret més vots a les europees ni tan sols pot recollir l'acreditació corresponent, ja que corre el risc de ser detingut si ho intenta. Tant se val que hagi obtingut més sufragis que els guanyadors de les eleccions en 16 dels 28 estats de l'actual UE. Ni tan sols es respecta, per a la ronda de consultes amb el cap d'estat, que són els grups parlamentaris els que decideixen qui assumeix aquesta funció i qui millor que qui n'ha encapçalat la llista? Votem el que votem, doncs, queda clar que, amb un pretext o bé un altre, no som nosaltres qui decidim, sinó que qui acaba decidint per nosaltres és Espanya. La realitat és que Catalunya, la societat catalana, els votants catalans, no tenim l'última paraula en res, votem el que votem a les urnes, perquè no tenim la consideració de subjecte polític sobirà, sinó subordinat, subsidiari i dependent d'uns altres. El nostre vot, la nostra voluntat, no compta. I el que sí que és determinant és la voluntat d'uns altres i els seus vots en unes institucions estatals on ells sempre seran majoria i nosaltres minoria.

Els nostres vots no compten, deia. Ni volen la nostra llengua, que els crea rebuig i incomodat, ni la nostra cultura, que ignoren tant i que no tenen cap interès per conèixer. No hi fa res que tinguem una literatura rica i potent, comparable a la d'altres literatures d'un pes demogràfic similar. Tant se val el coratge emprenedor, l'esperit laboriós, el caràcter innovador, la creativitat en tots els llenguatges artístics, la xarxa empresarial, la cultura industrial, la iniciativa privada, el nivell capdavaner de la ciència i la recerca, l'uropeisme, el cosmopolitisme, el neguit per viatjar i parlar llengües diverses o la passió per la modernitat en tots els àmbits. Ni donen importància a una societat forjada des d'ella mateixa, sense estat i amb l'estat en contra, autocentrada en valors com l'associacionisme, el voluntariat, el cooperativisme o la solidaritat.

Res de tot això, doncs, no compta per a Espanya ni hi té la més mínima importància. No compten els vots, ni volen la llengua, ni els interessen els nostres valors com a societat nacional diferenciada. En realitat, l'únic que els interessa de nosaltres són els diners que en treuen i res més. Els Països Catalans són una font de finançament essencial per al manteniment, funcionament i continuïtat de l'estat espanyol tal i com l'hem conegut fins ara. No solament figuren al capdavant en la recaptació d'impostos, sinó a la cua de les inversions. Els nivells baixíssims d'execució del pressupost estatal en aquests territoris són un veritable escàndol, any rere any. L'incompliment d'allò que s'aprova és una pràctica regular que castiga el benestar dels nostres conciutadans, sobretot dels més vulnerables, i la modernització general del país.

L'estat de les infraestructures és una altra vergonya, atès que a l'envelliment i

deteriorament de les ja existents s'hi sumen la manca de les imprescindibles, com el corredor ferroviari mediterrani, en una planificació d'estructura radial, centralista, on tot està pensat perquè conflueixi a Madrid i poder articular així, nacionalment, Espanya. Fins i tot els ports de Barcelona i de València han de destinar els beneficis assolits per a mantenir els ports de l'estat que són deficitaris i no gens eficients. I és a Madrid on s'eliminen els peatges d'autopistes, perquè Espanya ha quedat reduïda a Madrid, on una elit parasitària extreu el resultat dels nostres esforços per al seu manteniment i continua emprant el centralisme econòmic, cultural i polític per mantenir les regions més pobres de l'estat en situació de subsidi, dependència i subdesenvolupament permanents. El benestar de les elits instal·lades a Madrid només és possible mantenir-lo amb el nostre malestar.

Només ens volen retenir, tan sols s'oposen que ens n'anem d'Espanya, no pas perquè no volen perdre la nostra llengua, la cultura o bé els nostres valors, sinó perquè no es poden permetre de perdre'n els diners que hi aportem, en una pràctica d'espoli persistent que es fa ja insostenible. Fins ara, només pagàvem i callàvem. Ja fa temps que hem decidit que no callarem més i ens hem posat a parlar, tot i que continuem pagant. Tinc la convicció que el nostre únic desllorigador no és cultural, ni polític, sinó econòmic. Només ens en sortirem si les nostres decisions qüestionen, afecten i condicionen, de forma directa, la seva economia. Perquè això és l'únic que els farà reaccionar. Altrament dit, el dia que comencem a deixar de pagar ja haurem entrat, de debò, en la fase final del procés.